

tan és világosan kifejti meggyőződését, s mély hitből fakadó választ ad. Mindvégig barátságos marad kérdezőivel sőt az ellenzékkel szemben is. A püspöki karral történt találkozásából világosan kiténik, hogy az amerikai püspökök nem a pápa ellenzéke, ahogy a napi sajtó akarta híresztelni. Zavartalan lelkipásztori egységben, szövetségben maradt velük, habár előttük is szabatosan feltára álláspontját.

Ugyanilyen barátságos hangnemben beszélt a hívekkel is. A sajtó szerint nagyobb tömegekre számítottak. Egyrészt azonban megkérdezhetjük: Ki határozza meg, milyen nagy tömegnek kell jelen lennie egy ilyen látogatáson? Másrészt mindenki elismerte, hogy — főleg az első napokban — a rossz idő sok embert elriasztott attól, hogy elmenjen a szabadtéren rendezett ünnepekre. Mindjárt az első nap, a vihar közeledtére, félbe kellett szakítani a szertartást, hogy a résztvevők fedél alá kerülhessenek. Egyeseknek a kedvét pedig a szigorú biztonsági intézkedések vették el: nem kívántak kerülő utakon jutni el a pápához. A katolikusok nagy többsége azonban igen szívélyesen, lelkesen fogadta a „római zarándokot” és Főpásztort.

Érdeemes volt? — kérdezik egyes kritikusok, mivel a látogatás anyagilag nagy terheket rótt az egyházmegyék vállára. Legtöbben azonban pozitív módon értékeli ezeket a zarándoklatokat.

A „Megérte?” kérdésre talán egy öregasszony esete a legjobb válasz. Meg akarták győzni hozzátartozói, hogy ne menjen el a találkozóra, nézze kényelmesen otthon a televízióban. Ott még jobban láthatja. „Igen — mondotta a hölgy —, de akkor ő nem lát engem!”

A látogatások mindenütt nagy hatást gyakoroltak a hívekre és a jóindulatú emberekre. A pápai látogatás után 10 nappal végzett közvélemény-kutatás szerint nemcsak vasárnap, de kétköznapiokon is emelkedett a misére járók száma. A Szentatya lelkesedése Jézusért magával ragadta őket. Katolikusok és más vallásúak egyaránt fölfedezték a pápában a béke, az igazságosság és emberi szolidaritás apostolát. Megérte, ha egy keveset is ez irányba fordította az emberek figyelmét! Megérte, ha egy lépést tettünk ezen nemes célok felé!

Babos István

MEG AKARSZ GYÓGYULNI?

„Meg akarsz gyógyulni?” (Jn 5,6) Furcsa kérdés. A beteg ne kívánná a gyógyulást? A Megváltó ne lenne hajlandó gyógyítani?

Mindenesetre elképzelhetjük a jövő reményétől is megfosztott, 38 éve így élő ember meglepetését: végre valaki érdeklődik sorsa felől. Mégpedig az, aki gyorsan cselekszik, mivel ő az élet Ura. Egyetlen szava elegendő, mert teremtő szó árad belőle: „Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!”

„Meg akarsz gyógyulni?” A kérdés alapján véve számunkra feleslegesnek tűnik. De kifejezi Istennek az ember iránti aggodalmas szeretetét és tiszteletét, akit szabadnak teremtett, hogy felelősséget vállalhasson tetteiért.

A szabadság az ember nemeslevele. „A szabad ember öntudatos térdhajtása tetszik nekem, mondja az Isten” (Péguy).

Jeruzsálem és Lourdes minden csodafüldője, a nyomornak illetve a reménységnek megszámlálhatatlan csodája mind semmi a szív csodái, a lélek átalakulása mellett, amelyet megtérésnek nevezünk.

„Cseréljétek ki szíveteket, higgyetek az Örömhírnek! Változtassátok meg életeteket, higgyetek Istenben, aki szeret titeket!”

A megtérés tehát ilyen egyszerű dolog. Elég, ha hisszük, hogy Isten szeret... Az igazat megvallva azonban könnyebben hallgatunk a rossz, mint a jó hírekre. „Túl szép ahhoz, hogy elhiggyem” — ismételi a sérült vagy fásult ember. A bűnös ember pedig még nehezebben tudja elképzelni, hogy Isten, mivel szeret, megbocsát: az irgalmas szeretet, Isten „javíthatatlan” jósága meghaladja minden elképzelésünket.

Isten türelme kiterjed egész életünkre. Miért várjuk mégis, főleg ma, az ő megbocsátó iralmát? A „ma” ugyanis az üdvtörténet mestere, minden megtérés kulcsa. Lourdes ma, mint evangéliumi talaj, felfedeztetni velünk — mintegy hegycsúcsról — Isten iralmának örök havasait.

„Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban” (Mk 1,15). Keresztelő Szent János szavait fogadjuk ott, ahol megszülettek: a sivatag mezítelenségében és keménységében. Gyakran mondják, hogy korunk embere elvesztette a bűnnel szembeni érzékét. Tagadhatatlan: a modern ember sokkal inkább mentegeti mintsem vádolja magát. Pedig mindannyiunknak éppen annyira szüksége van a megbocsátásra mint a kenyérre. Isten megbocsátása azonban egészen más, mint a bírósági felmentő ítélet, a feledés, az idő kiuzsorázása vagy az engedékeny elnézés. Az ő megbocsátása termékenyen teremtő: lényünknek azt a rétegét érinti, amely még nem kezdődött meg, amely eljövendő lehetőségünk.

Spanyol közmondás szerint: „Ki veheti el tőlem azokat a táncokat, amelyeket jártam?” S íme, Krisztus újra életünk első lépéseinek frissességével és lendületével ajándékozhat meg minket. Hitünk legigazibb próbája az, ha elismerjük, hogy nyomorúságos életünk repedései sem jelentenek akadályt Istennek, s tetőtől talpig újjá teremthet bennünket. „Mondom nektek, éppen így nagyobb öröm lesz a mennyek országában egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akinek nincs szüksége rá, hogy megtérjen” (Lk 15,7). Ebben az összefüggésben értjük meg az imát, amellyel régebben a pap elé térdelt a hívő: „Áldjon meg atyám, mert vétkeztem.” Nem azt mondja, hogy „vétkeim ellenére”, hanem „mert vétkeztem”.

Isten megvallása és bűneink bevallása tehát együtt jár, egymásba illeszkedik. Szent Ágoston, aki jártas volt a „vallomások”-ban, erőteljesen fejezte ki ezt: „Ahhoz, hogy Istent dicsérjed, vádold magadat: az ő öröme ugyanis az, hogy megbocsásson neked. Miért? Mert annál hálásabban gratulálunk az orvosnak, minél reménytelenebb volt a beteg állapota” (In Ps 94). Bűneink megvallása tehát sokkal több, mint azok jámbor és kendőző elsorolása: nyomorúságunkat hirdetjük és Isten hűséges iralmát ünnepeljük. Részesedünk Krisztus szenvedésében, naponta harcosként járjuk végig a kereszt útját, mert ezt semmiféle térkép-tanulmányozás nem helyettesítheti.

A megtérés tehát kiengesztelődés Istennel és felebarátainkkal, de saját magunkkal is. Ez utóbbira nemigen gondolunk. Eléggé elmélyültünk a paran-

csoportban, amely azt mondja, hogy „Szeresd felebarátodat úgy, mint magadat” (Lev 18,19)? Sajátos követelmény, visszautal önmagunkra és arra kötelez, hogy felmérjük szeretetünk teljességét, komolyan vegyük magunkat, bízunk magunkban, főképp manapság, amikor eluralkodott a gyanú és sokan nem képesek elviselni saját magukat. Fogadjuk el magunkat lassacskán, mert Isten gyengéd tekintete nyugszik rajtunk, s ez a tekintet ahelyett hogy eltíporna, fölmagasztosítja kicsínységünket. Így leszünk képesek felfedezni mások jó oldalait is, mivel mindannyiunknak vannak jó tulajdonságai. Mekkora változna a világ, ha megszoknánk, hogy derűs, mosolygós oldalunkról nézzük önmagunkat, és fölmelegednénk az isteni Nap melegénél, amit — ha bármilyen kis résen keresztül is — minden ember sugároz árnyékai és zordonságai közepette. Mennyivel vonzóbb lenne az Egyház is, ha több napraforgót és kevesebb szomorúfüzet ültetnénk, s ha többször mosnánk tiszta forrásvízzel és kevesebbszer lúggal.

Megtérésünk vezessen reményre és imára. A jövőtől való félelem elállítiasítja az embert, ha nem imádkozik: nem beszél Istenhez s ezért „ugat” embertársaira; nem halad a Gondviselő felé, s ezért hajszoja testvéreit; nem ajánl fel semmit Istennek, s ezért bújik a többi ember elől. Valószínűleg minket is megkísért a gondolat: „Mester, egész éjszaka fáradoztunk, s nem fogtunk semmit” (Lk 5,5). De az igaz keresztény nem elégszik meg avval, hogy várja egy jobb világ hajnalát: dolgozik az éjszakában, a sötétségben; halad, „mintha már a láthatatlant látta volna” (Zsid 11,2), s engedelmeskedik a parancsnak, hogy nyílt tóra evezzen, az Úr szavára kiveti a hálót (Lk 5,5).

Főként ti, fiatalok, tanuljátok meg ebben az Eucharisztiaiban, „a világ szentmiséjében”, hogy meghallgathatók a világ szívverését. Tanuljátok meg, hogy azok a veszett ügyek, amelyekért már senki sem akar meghalni! Vegyétek észre, kel már a hajnal, és vár titeket a Boldogságok útján!

Üljatok meg szívetekben, higgyetek az Örömhírnék. Változtassatok életet, higgyétek, hogy Isten szeret benneteket. Amen.

Roger Etchegaray
bíboros

A SIVATAG KIVIRÁGZIK

Sokan imádják Párizst. Szerelmesei a városnak. Talán kultúráját bálványozzák, vagy talán csak azért, mert jólesik nekik a bűn? Párizs ugyanis mindent nyújt, még szemetet is bőszégesen. Ha nem díszítenék évszázados templomok, első pillanatra a hitnek nyomát sem találhatnánk. Nemcsak nyugtalan tenger ez a város, hanem a magány és közöny sivatagja is. Istent mintha örökre száműzték volna belőle.

És mégis, ebben a XX. századi Babilonban is él és éltet Isten Lelke. Mint a beton és aszfalt takaró alól előtörő s reményt sugalló virággal, úgy találkozzunk Isten élő tanúival. Az új vallásos megmozdulások egyik jele a Jeruzsálemi Testvérek Közössége (Fraternité Monastique de Jerusalem).

Pierre-Marie Delfieux fiatal lelkészben 1975-ben érlelődött meg a meggyőződés, hogy olyan közösséget alapítson, amely ebben a körengetegben szabad